

פסטיבל של מילחמה ושלום

עקב במידה גדושה של סארקסטיה אחרי שיחות הפיסגה שהתקיימו בוורסאי, כשי בין פאטה-דה-פואה-יגרה, שטעם לו מיט ראן בנחת וסלמון מעושן שנערך בין שינוי של הנשיא רגן, בערה העיר ביי-רות. אבל ריח הבשר החרוך והדם לא הגיע לנחיריהם העדינים של הפוליטיקאים. אפר וגחלים (הוצג במיסגרת פורום הקולנוע הצעיר) — סרט זועם וחורק שייניים. האילה גרימה זכה בחצי הפרס מט

לום ואם לפיתוח צורת ביטוי אמנותית חדשה?

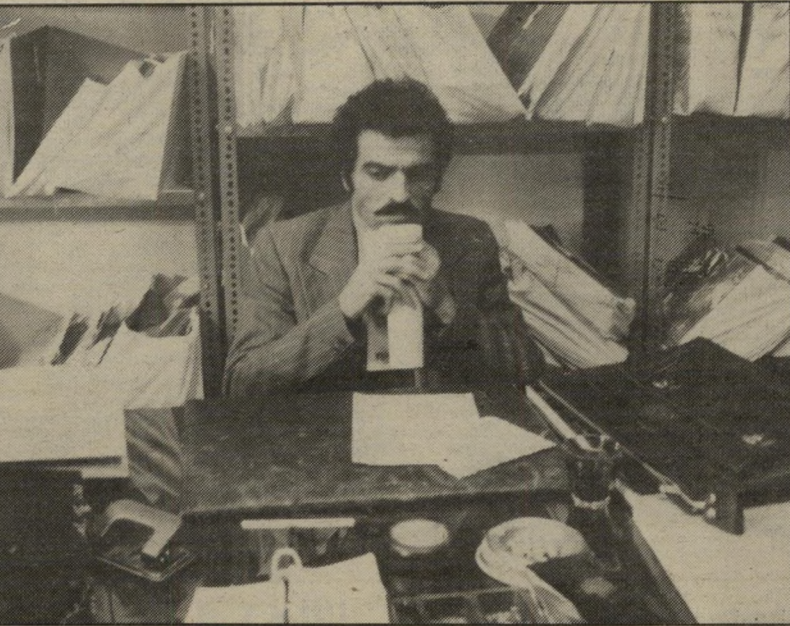
הנחיריים העדינים

אני מודה: את מיספר הסרטים שבהם השתעממתי אני כולה לספור על אצבעות שתי ידי. אשר לסרטים ש-

האלוף האמריקאי
את פרס המישחק הגברי גרף, למרבה ההפתעה, ברום דרן (שני מימין), על הופעתו בסרטו של ג'ייסון מילר עונת האלופים. המחזה הוצג בשעתו בישראל, והסרט יוצג בקרוב גם הוא. הבימאי, שהוא בעצמו שחקן, קיבל את הפרס בשם השחקן שלא הגיע.

מסוריה בהומור
תקרית חצי המטר, סרטו של זמיר זירקה מסוריה, היה סרט מפתיע שהוצג במסגרת פורום לקולנוע צעיר. זו סאטירה חברתית מפורסמת בהומור ובחן רב, על חייהם של הסורים ערב מילחמת ששת הימים, ומתאר פסיפס מחיי יום במושרד ממסלתי.

בהם מצאתי עניין — כאן כבר אצטרך להעזר באצבעות הרגליים. בעלי ניסיון-חיים חכמים אמרו לי פעם: אל תצפי לגדולות, ואז לא תתאכזבי נורא. אות, ובכן, לא ציפיתי, אך קיבלתי. הנה כיצד מספל הקולנוע במשך פסטיבל אחד בחרדותיו של העולם בשנת 82. מילחמה ושלום (במיסגרת התחרות הראשית) — ארבעה בימאים גרמניים, שי בוודאי קראו את האפוס של טולסטוי, נושאים אותו בתודעתם כדי לבטא לעיני המצלמה את פחדיה של ארצם על סף בחירות 83. הם אינם מתביישים לנצל גם את הקולנוע למטרות בחירות, כדי להזהיר את גרמניה מפני האפשרות שהיא עלולה להיות הקורבן הראשון במילחמה אטומית עתידה. אחרי מאות ואלפי סילים ופצצות ניוטרון, המוצבים על אדמתה, בידוד עם צבאות נאט"ו.

עם צוות השופטים של המבקרים, בזכות נושא כואב: שחורים אמריקאים, שלחמו במלחמת ויאטנאם, חוזרים הביתה כדי לגלות שגם בבית אין להם שלום, וכי הם נרדפים על-ידי זיכרונות המלחמה ומציי אות מנוונת. כשהגיבור קץ בדיוניהם של יפיי-הנפש, המדברים על הדברים שעליך לעשות למען מדינתך כדי שזו תכיר בך, הוא מתפרץ: „האם הייתם פעם במילחמה של ממש? אתם המאשימים אותנו שרצחנו נשים וילדים. אין הייתם אתם מרגישים, כשתבויכם הולכים לקנות גלידה וילדים בני המשפחה מוצצים אותם? איך הייתם אתם מרגישים, כשאתם חוזרים הביתה גיבורים, מורידים את המדים ושוטר הי תגועה דולק בעיקבותיכם רק מפני שגד מה לו שאתה, השחור, מועד לעבירה?” איפה הסרטים הישראליים על הבעיות האלה (חוץ מחמסין, אבל סנונית אחת, כידוע, אינה מבשרת את בוא האביב). האם למישהו נדמה שהן שייכות לאמי ריקה בלבד? האם איש אינו חושב על השיחות שלנו בימי השישי — או ש מא זהו רק מסשפתיים, ואף אחד לא מוכן לחשוב על כך יותר מאשר ללכת לכיכר מלכי-ישראל ולהפגין? הישראליים משת-

ז'אן מורו
נשיאת חבריה שופטים בהגיעה לברלין, מתקבלת עלידי מנהל הפסטיבל, מוריץ דה-האדלן, ואחד מנספחי התרבות של צרפת בגרמניה. בתום הפסטיבל התלהבה השחקנית מן החוויה: „זו היתה אמבטיה של סרטים טובים. התרחצתי בקולנוע טוב ובכישרונות גדולים, אמרה בהתלהבות.

נשות איטליה
הבימאית ג'ובאנה גאליארדי (ממושקפת) וכוכבת סרטה, הזמרת-שחקנית מילווה, ייצגו את איטליה בסרט בשם רחוב המראות. הן התקבלו בפרחים לפני הסרט ובשריקות בוז אחריו. למרות צילום מעולה ושחקנים מנוסים, כהיינץ בננט וניקול גארטיה, היה זה סרט ריק מתוכן.

צל"ש לדנורק
צוות השופטים ציין לשבח את סרטו של מורטן ארנפרד (מימין) ארץ השפע, בשל התיאור האמנותי המשכנע של בעיות אקטואליות המכבידות על חיי הדינים כיום. ארנפרד שיתף בשיחתו את פין אובי, מנהל מכון הקולנוע הדני שניהם ביקרו בישראל לפני כשנתיים.

האיכות. העיקר היוקרה שבייצוג יותר חלקים מן הגלובוס. ואכן, שלוש ארצות אלה הצטיינו גם השנה בסרטים שמולו לקופה ובאיכות צולעת. אב לאיך אפשר להתלונן על תוכנו של פסטיבל, כשאת מוצאת את עצמך מרותקת לאורך רוב הסרטים — אם לנושא, אם לצורת העשייה, אם לצי-

(המשך מעמוד 41)
את הרוסים שטוש מאוד להביא. מבי טיחים להם פרס כלשהו. ואם גם מוסי-סים לעניין סיפור קטן — שהסרט נאסר ברוסיה מאו ימי הצאר ניקולאי — וזכים גם ביוקרה וגם בעיתונות מהללת.

סין, יסאן הפיליפינים? לא חשובה